

[Jensen (Broby).]

Valgkampagnen i 1924 havde brugt denne Lov som et kraftigt Angrebsmiddel imod Partiet Venstre, hvis Regering havde gennemført den, var i Samlingen 1925—26, da Loven skulde til Revision, Harmen forsvundet hos Socialdemokratiet, og det hele, man kunde komme til, var at foreslaa Revisionen udskudt et Aar endnu. Det var alt, hvad Socialdemokraterne kunde gaa til, da de havde Regeringen; alt, hvad de kunde mande sig op til, var at foreslaa at udskyde Revisionen et Aar endnu. Jeg kan med den højtærede Formands Tilladelse citere, hvad daværende Finansminister Bramsnæs udtalte den Gang, det falder i det allervæsentligste sammen med, hvad den højtærede Finansminister har udtalt her i Dag. Finansminister Bramsnæs udtalte i 1925—26 (Folketingstidende Sp. 6106):

„Jeg ser ingen Mulighed for at forandre Restaurationsskatten i Øjeblikket, uden at det frembringer en Indtægtsnedgang, som jeg ikke ser Mulighed for at dække paa anden Maade.“

Saaledes laa Forholdet, den Gang Socialdemokraterne havde Regeringen, og økonomisk set er Forholdet ikke bedre i Dag. Den højtærede Finansminister brugte jo i Virkeligheden det samme Argument i Dag, idet han udtalte, at han heller ingen Mulighed saa for at lade denne Lov bortfalde, han kunde ikke se, hvor han skulde faa de Penge, som Statskassen saa vilde komme til at mangle.

Jeg har ønsket at nævne dette, fordi det saa klart og tydeligt viser Forskellen paa Partier, specielt for Socialdemokratiet, naar man er Oppositionsparti, og naar man har Regeringen. Nu kommer de her med et Forslag om Bortfald af Restaurationsskatten paa et Tidspunkt af Samlingen, da man jo ikke har nødig at være bange for, at der kan komme noget ud af Forslaget, men man kan jo bruge det, og man har sikkert ogsaa skullet bruge det i Agitationen ved de kommunale Valg; man har set en Fordel ved at føre dette frem for derved maaske at faa Restauratørerne paa sin Side.

Det ærede Medlem Hr. Stauning ser paa Restaurationsskatten som en Særskat paa et enkelt Erhverv. Jeg kan slet ikke indrømme, at dette er Tilfældet. Restaurationsskatten er ikke en Særskat paa et enkelt Erhverv, tværtimod, Restaurationsskatten erlægges af alle Erhverv. Det er indrømmet, og det blev ogsaa indrømmet i 1922, da vi behandlede Forslaget her, at der var visse Folk indenfor vort Samfund, som

vilde blive ramt haardere af denne Skat, fordi deres Erhverv var saaledes, at de skulde arbejde langt borte fra Hjemmet. Man søgte den Gang at lempe det saa godt som muligt for disse Folk, saa at de kunde nøjes med at betale $\frac{1}{3}$ af Skatten, naar de tog deres daglige Forbrug det Sted, hvor de havde deres Logi, og jeg tror ogsaa at turde sige, at der findes en Del af disse Erhvervsudøvere, som har formaaget at lægge den forøgede Udgift, de har faaet, over paa den Vare, de handlede med, saaledes at det er gaaet ind paa dette Omraade som en Forbrugsafgift.

Men hvis man ellers ser paa, hvem Loven rammer, saa er det just ikke Fattigfolk, saaledes som det ærede Medlem Hr. Stauning vilde gøre det til. En Arbejder eller en Kontormand, som skal være borte fra sit Hjem, han gør, ligesom vi andre gør her i Rigsdagen, han tager sin Madpakke med i Lommen, og han kan da i de Markettenderier, som findes paa de store Byggepladser, og hvor de store Virksomheder har til Huse, faa sin Kaffe og sit Øl uden Restaurationsskat.

Det store Forbrug skyldes sikkert ikke Arbejderne eller de fattige, det er sikkert for den væsentligste Del et Luksusforbrug, som man kan unddrage sig, hvis man ikke ønsker at betale Restaurationsskatten. Det store Forbrug falder i Aftentimerne, og det falder for den væsentligste Del i de store Kafeer, der har Underholdning af en eller anden Art for at knytte Gæsterne til sig. Der er slet ingen Tvivl om, at dette Forbrug er et Luksusforbrug, og med dem, som betaler Restaurationsskatten der, behøver man ikke at have den Medlidenhed, som det ærede Medlem Hr. Stauning havde.

Med Hensyn til hvem der betaler denne Restaurationsskat, vil jeg gerne sige, at det Spørgsmaal har vi tidligere diskuteret, men det er givet, at de, der bor ude ude paa Landet, og som er tilrejsende til Provinsbyerne og Hovedstaden, maa erlægge deres Part af denne Skat og derfor ogsaa rammes; selv om de ikke erlægges den ude paa Landet — for der har vi ikke Restaurationer —, erlægges de den inde i Byerne. Det er derfor vanskeligt at gøre op, hvem der betaler den. Det er ikke, som man har villet sige, en byfjendtlig Skat. Det er en Skat, som erlægges af alle Samfundsborgere. Jeg hævder, at den store Part af dem, der erlægges denne Skat, er ikke Arbejderne og de fattige her i Landet. Det er dem, der har en Skilling tilovers, og de kan, hvis de ikke ønsker at betale Skatten, lade være med at gaa paa Restauration.